

A VARJÚ

Varjú szálldos ágrul ágra,
Kár! Kár! – csak ezt kiabálja.
Te fekete varjúmadár,
Tudod is te, hogy mi a kár.

Ne kiabálj egyre jobban,
Gyere le csak, szállj le onnan!
Megmondom én, varjúmadár,
Hogy mi a kár, mi a nemkár.

Kár bántani a csibéket,
Elvinni a kicsikéket.
Hadd nőjenek nagyra, szépre,
A gazd'asszony örömére.

Ott van a sok cserebogár,
Nem kár, nem kár, varjúmadár,
Fákon lakni nagyon szeret,
Megeszi a falevelet.

No csak ne légy olyan kényes!
Kár eldugni, ami fényes.
Arany gyűrű, ezüst tallér...
Hova tetted, szép gavallér?

Te fejeddel integető!
Eredj, vár a szántóvető.
Szép csendesen menj utána
Barázdáról barázdára.

Amitől a gazda félhet:
Pusztítsd ki a sok földi férget!
Hadd legyen szép a vetése:
Családért hull verítéke.